

РЕШЕНИЕ

№ 618

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10465** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.145 и сл. от АПК във вр. с чл. 49, ал. 3 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед № 3286з -3349 от 26.08.2019г. на Директор, Главен комисар, на ГД „Национална полиция“ с която на осн. чл.41, ал.4 от ЗМВР и чл.49, ал.1, т.1 вр. с чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД / в сила от 31.03.2018г / са отнети издадените на жалбоподателя лицензи, допълнения и служебни бележки № 361/ 10.09.2004г, допълнение № 361 / 10.09.2004г от дата 21.03.2019г, служебна бележка към лиценз № 361/ 10.09.2004г, № 1802/ 28.03.2012г и служебна бележка към лиценз № 1802/ 28.03.2012г .

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Заповедта не съдържа конкретния размер задължения, представените удостоверения по чл.87, ал.6 от ДОПК опровергавали констатациите на административният орган за наличие на непогасени задължения. Сочи, че оспорения акт не съдържал мотиви. Твърди нарушение на чл.26 и чл.35 от АПК. Моли да се отмени оспорения акт.

Ответникът – Директор, Главен комисар, на ГД „Национална полиция“ в писмени бележки оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и

прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Относно допустимостта на жалбата, ВАС се е произнесъл с определение № 14924/ 5.11.2019г по адм.д № 12738/ 2019г чиито указания са задължителни за настоящия съдебен състав /чл.224 от АПК/.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес в законово установения срок и против индивидуален административен акт по см. на чл.49, ал.3 от ЗЧОД, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Директор на Главна дирекция „Национална полиция“ по арг. от чл. 40 от ЗЧОД във връзка с чл.49 ал.1 т.1 вр. с чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД.

Противно на доводите на жалбоподателя, съдът намира, че при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма /чл.59 АПК/, като в акта се съдържат фактическите и правни основания за издаването му. Заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към приложените писма от ТД на НАП. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административно-производствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред административния орган въпрос.

Жалбоподателят е бил надлежно уведомен за започналото производство по отнемане на лицензите, допълненията и служебни бележки с писмено съобщение рег. № 328600-36128 от 25.07.2019г, /л.21 и 22 от делото/ връчено му на 29.07.2019г /л.23 от делото/, като му е дадена възможност да представи възражения и допълнителни доказателства и по този начин правото му на защита не е било ограничено. В указания му срок с възражение от 1.08.2018г [фирма] е представило 6 броя удостоверения за наличието или липсата на задължения по чл.87, ал.6 от ДОПК, издадени да послужат за конкурси и търгове по ЗОП, които удостоверяват, че към посочените дати, последната от които от 10.07.2019г. дружеството няма задължения.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало по повод заповед от 8.01.2019г с която е разпоредена проверка за спазване изискванията на ЗЧОД. Изискана е информация от ТД на НАП с писма изрично цитирани в оспорения акт и приложени по административната преписка, като в

отговор ТД на НАП е изпратил писма /описани на л.2 от заповедта/ последното от които от 15.07.2019г /л.47 от делото / с приложена справка в табличен вид /л.48 и сл./ видно от която [фирма] има публични задължения по изпълнителни титули към 15.07.2019г. С писма от 17.06.2019г. /л.45 от делото/ и от 26.06.2019г /л.46 от делото/ ТД на НАП удостоверява, че дружеството има публични задължения, присъединени за събиране по изпълнително дело от 2015 г, както и върху имуществото му има наложени обезпечителни мерки за обезпечаване задълженията по ИД. Дружеството има задължения по подадена декларация образец № 6 от 25.06.2019г. Изрично в цитираните писма е посочено, че задълженията не са разсрочени или отсрочени, няма спиране на изпълнението. Горното е посочено и като фактическо основание за издаване на оспорения акт.

Разпоредбата на чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД сочи юридическите факти, обуславящи основанията за постановяването на конститутивен административен акт с правопрекратяващо действие, а именно има задължения към държавата или към осигурителните фондове за задължително обществено осигуряване, освен ако компетентният орган е допуснал разсрочване или отсрочване на задълженията. Тоест, предвидени са две алтернативни хипотези, като при наличието на една от тях е налице основание за отнемане на издадения лиценз. В съответствие с цитираната правна норма, за да са налице основания за отнемане на лиценза следва да бъдат установени няколко предпоставки, а именно: да има издаден валиден лиценз, притежателят на лиценза да има задължения към държавата или задължения към осигурителни фондове за задължително обществено осигуряване и тези задължения да не са разсрочени или отсрочени. Наличието на релевантен факт, относим към хипотезата на приложимата правна норма, се установява с писмени доказателства на компетентния орган.

По делото не е спорно между страните, а и се установява от представените доказателства, че първата предпоставка е налице - жалбоподателят е бил лицензиран за извършване на частна охранителна дейност по см. чл. 5, ал. 1 от ЗЧОД /отм./.

Спорът е очертан от съществуването на останалите предпоставки, а именно дали дружеството има задължения към държавата, респ. към осигурителни фондове за задължително обществено осигуряване. ТД на НАП е изпратил писма /описани на л.2 от заповедта/ последното от които от 15.07.2019г /л.47 от делото / с приложена справка в табличен вид /л.48 и сл./ видно от която [фирма] има публични задължения по изпълнителни титули към 15.07.2019г. С писма от 17.06.2019г. /л.45 от делото/ и от 26.06.2019г /л.46 от делото/ ТД на НАП удостоверява, че дружеството има публични задължения, присъединени за събиране по изпълнително дело от 2015 г, както и върху имуществото му има наложени обезпечителни мерки за обезпечаване задълженията по ИД. Дружеството има задължения по подадена декларация образец № 6 от 25.06.2019г. Изрично в цитираните писма е посочено, че задълженията не са разсрочени или отсрочени, няма спиране на изпълнението. За опровергаване на изложеното в писмата, жалбоподателят е представил /макар и издадени за друга цел да послужат за конкурси и търгове по ЗОП, тоест да обслужват интересите в други производства / 6 броя удостоверения за наличието или липсата на задължения по чл.87, ал.6 от ДОПК, които удостоверяват, че към посочените дати, последната от които от 10.07.2019г. дружеството няма задължения.

Безспорно и писмата на ТД на НАП и удостоверенията по чл.87, ал.6 от

ДОПК представляват официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, и съставляват доказателство за съдържащите се в тях факти. Същите обаче, не влизат в колизия, нито пък удостоверенията по чл.87, ал.6 от ДОПК опровергават изложеното в писмата на ТД на НАП. Това е така, тъй като според чл.87, ал.6 изр. второ от ДОПК, в удостоверението не се отбелязват задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения. Следователно, удостоверенията не съдържат задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения.

Именно, задължения по невлезли в сила актове и обезпечени задължения сочи ТД на НАП в цитираните по -горе писма от 17.06.2019г /л.45/, от 26.06.2019г /л.46/ и от 15.07.2019г /л. 47 и сл./ до ответника. Следва да се отбележи, че за разлика от чл.21 ал.1 т.1 б. „а“ от ЗЧОД /отменен/, разпоредбата на чл. 47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД не поставя изискване задълженията към държавата да са установени с влязъл в сила акт. За задълженията към осигурителните фондове, законът също както и ЗЧОД /отм/. не поставя изискване да са установени с влязъл в сила акт на компетентен орган. Самият жалбоподател във възражението си пред административния орган /л. 25 горе от делото/ и в жалбата си до съда /т.4.1. последен абзац / не отрича съществуването на обезпечени задължения. Допуснатите върху имуществото на дружеството обезпечителни мерки- възбрани и запор безспорно сочи на съществуващи задължения които тези мерки обезпечават. Наличието на обезпечени задължения е достатъчно основание за отнемане лиценза, допълненията и служебните бележки. Единственото изискване е те да не са разсрочени или отсрочени. ТД на НАП изрично в писмата от 17.06. и от 26.06 удостоверява, че няма допуснато разсрочване, отсрочване или спиране изпълнението. В тежест на жалбоподателя, ако твърди противното е да го докаже. Доказателства в тази насока не са ангажирани. При това положение следва да се приеме, наличие на задължения по см. на чл.47 т.2 б. „а“ от ЗЧОД към датата на издаване на оспорения акт, което е основание за осъществен фактически състав на посочената разпоредба. Ирелевантен е конкретния им размер, противно на изложеното в жалбата. Законодателят във всеки един момент /като условие за издаване на лиценза и впоследствие/ изисква от лицата, на които е издаден лиценз за охранителна дейност да нямат публични задължения. Предвид спецификите на системата на административното лицензиране, законодателното решение е императивно и при обективизиране на визираната в хипотезата на указаната норма материалноправна предпоставка, административният орган в условията на обвързана компетентност, задължително издава заповед за отнемане на лиценза, като по този начин се прекратява действието на издадения в полза на адресата разрешителен административен акт. В процесният случай не се установява наличието на предвидената от законодателя възможност да не бъде налагана санкцията – отнемане на лиценза, в случай, че е допуснато разсрочване или отсрочване на задължението от компетентния орган. От приложените и приети писмени доказателства по делото е видно, че както и към момента на образуване на административното производство, така и към момента на постановяване на оспорената заповед, няма отсрочване или разсрочване на задълженията на жалбоподателя. Въпреки указаната му доказателствена тежест, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за противното и по този начин не е опровергал констатациите на административния орган.

По изложените съображения оспорената заповед е законосъобразна, а обжалването следва да бъде отхвърлено.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Заповед № 3286з -3349 от 26.08.2019г. на Директор, Главен комисар, на ГД „Национална полиция“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ГД „Национална полиция“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: